

IRODALOM FEKETTÉN-FEHÉREN

Irodalmi és kulturális folyóirat

Dobrosi Andrea: Pocsolyában

DOBROSI ANDREA ÍRÁSAI

A Vizuális Pedagógiai Műhely kiadványa – 2015/01. szám

Dobrosi Andrea: Árnyék

DOBROSI ANDREA BEMUTATKOZÁSA

Tél volt. Hogy milyen, arra nem emlékszem, de ezzel vagyunk így egy páran, amikor megszületünk. Mindenesetre én lehettem akkoriban a második fényünnep azzal, hogy világra jöttem. Azóta is ragyogok, igaz, nem töretlenül.

Hiszem, mindig van, ki fáklyát tartson elém, meg persze tükröt is. Tükröcsepp vagyok a végtelenben, aki egyedül csak egy báb. A versek? Szerelemcsírák. Nem lehet besorolni az élet fontos és praktikus „kellékei” közé, mert nem megfoghatóak. Csak egy magnyi gondolat vagyok, amit - vagy akit - embernek neveznek, és aki nem utolsó sorban verset ír.

Van, aki szobrászkodik, más fest, vagy összeállít egy jó kis koreográfiát, és még sorolhatnám. Jómagam az irodalom egyik pillérét igyekszem megtámasztani, mert szegény sorsa egyáltalán nem felemelő.

És ezek a versek, ezek az én kis szerelemcsíráim, mint ahogy írtam már.

Azért szerepeltem már különböző antológiákban: A lélek temploma, Álmodók földje, Versüzenet, Sors-Érintés, Sodrásban, Kláris, Szárnypróbálgatók, Spangár András Irodalmi Kör antológiája; írtam egy-két online portálra és nyomtatott folyóiratba is: www.verslista.hu, www.kalaka.com, www.fullexta.hu, www.poet.hu, www.lancolat.ning.com, iroklub.napvilag.net, retsag.net/helikon/, Képzeld el... folyóirat, Magyar Irodalmi Könyvbarátok Napló - Torontó.

Vallom, hogy maga az út a cél, amit nem mindegy, hogy járunk be. Belső harmónia nélkül merő szélmalomharc a létezés. Ezért is vagyok itt.

Feketén - fehéren.

Dobrosi Andrea

DOBROSI ANDREA ÍRÁSAI

Variációk

Megérte mosogatni. Nemcsak azért, mert tiszták lettek az edények, de egy plusz információhoz is hozzájutottam.

Egy terrorszervezet tagjai az egyik közösségi oldalon verssel toboznak tagokat. Jó dolog a rádió. Egy pillanatig meg is állt a mosogatószivacs a kezemben, majd rögtön tovább is gondoltam a dolgot.

Vajon a vershez terror kell? Nagyon remélem, hogy nem. Valahogy nem passzol Reményikhez a géppuska. Az szép, hogy a költészet napján, Versünnepet tartva előtérbe kerül Gyóni Géza vagy Gyurkovics, de ez az esemény is olyan, mint a Karácsony - egy évben egyszer van.

Egyik ismerősöm ötlete a vonatjegy hátuljára nyomtatott költemény volt - de bizarr lenne, ha onnan köszönne vissza ránk pl. József Attila... Mégis van benne ráció, bár szerintem a cég inkább saját magát reklámozná.

Ez az! Reklám. Az irodalomnak reklám kell. Az pedig egyenesen szegyen, hogy ehhez a terrorizmus asszisztál.

A könyvesboltok látogatóit se a vers vonzza, inkább a bestsellerek.

Gondoltam, egy kis marketingmunkával támogatom ezt a szférát, talán az is bestseller lesz. Megérdemelné. A szépirodalom, mint olyan, egy külön szelektív hulladékgyűjtő kukát kapott, ne hagyjuk azt megtölteni!

De nézzük csak...

Először is, hívjuk másképp a könyvesboltot: versbolt, prózabolt. Az ember 18 éves kora után tud nevet változtatni, az irodalom pedig jócskán túllépte e kort. Akkor meg? Már meg is van a szlogen: Esszé, szonett, áron alul, mindenek felett!

Aztán hirdessük az irodalom szépségét, de ne csak tv-ben, rádióban, interneten!

Ha lehet óriásplakáton szerelmet vallani, akkor azt megtenné Petőfi is vagy Goethe, Ady. Meg hát miért ne férhetne el az akciós pulykamell és a fájdalomcsillapító között?

Erről jut eszembe a mostanában oly divatos plakátháború kifejezés. Ha már a kormány üzeni akar a bevándorlóknak, akkor Voltaire, Baudelaire, Romhányi vagy La Fontaine is ott vannak.

Szóval kormány. Azért meghallgatnék egy interpellációt shakespeare-i nyelvezetben. Lenni vagy nem lenni...

De visszatérve a szívügyekhez. Nem azt mondom, hogy a rakpart követ kellene, hogy díszítsék az Ámor ihlette sorok - mint ahogy láttam azt egy nap -, visszaköszönhetne ránk Dsida Jenő, Várnai Zseni is mondjuk a tűzfalon; s azt se bánám, ha egy-egy graffitiben megjelenne Pilinszky, Nagy László vagy Weöres Sándor.

Arra is kíváncsi lennék, hogy fogadná a HR-es az önéletrajzom, ha ezt Arany János stílusában írnám meg. Bár lehet, hogy ballada helyett megtenné egy tanka vagy limerick is. Csalimesét meg nem írnék, azzal teli a padlás.

Támogathatnánk pl. Radnóti-val, Faludyval vagy Örkénnyel egy-egy stadiont, sportegyesületet, s élvezhetnénk a linkeket a lelátókon vagy a mezeken.

Ha pedig inkább az egészségügyet segítenénk, a falakra mehetne egy kis Tóth Árpád, Lázár Ervin, Benedek Elek-meserészlet vagy svéd gyerekvers is, hogy a kórházban vagy a váróban ne unatkozzanak a betegek.

Az orvosi köpenyt is feldobná egy-egy Móra Ferenc-sor vagy Heine-vers, talán úgy elviselhetőbb lenne a szuri.

De Karinthy, Kosztolányi akár szóróajándék is lehetne, mondjuk egy bögrén vagy egy pólón; a keleti haikuköltőket vagy Murphy aforizmáit, egy Tamási Áron- vagy Hamvas Béla-gondolatot, Tatiosz-bölcsességet, sőt Einsteintől egy-egy sort akár kulcstartón is el tudok képzelni.

Persze a kortárs költők, írók se merüljenek feledésbe. Őket, mint Varró Danit, Jónás Tamást vagy Lackfit lehetne tetoválni, gravírozni, s jól mutatna egy-egy Grecsó Krisztián- vagy Esterházy-részlet is a pizzásdobozon.

Az se lenne rossz, ha a hosszú várakozás alatt a sorszámos papírok hátulját pl. egy Gazdag Erzsébet-vers vagy egy mondóka borítaná, pedig ta-

lán Hemingway-re, Oscar Wilde-ra, Jókaira vagy Mikszáthra, Gárdonyi-ra is lenne idő. Bízom benne, hogy az adminisztrációs tempót ért bosszúság miatt csak nem robbanna fel egy Füst Milán se.

S ha már vonatjegy... Azok automatából is megvásárolhatók. Mi lenne, ha Babits, Vörösmarty vagy Tagore lenne benne, mondjuk 5 Ft-ért. Már képelem is: - Fel tudná ezt váltani? A Gólyakalifára kellene...

Egyszóval a vers és a szépirodalom per pillanat a süllyesztőben van; kipattanhatna végre a propagandaháború itt is. Tanuljunk meg végre mi is toborozni!

Kinyitottam a fiókot...

Kinyitottam a fiókot,
felgyülemlett benne múltam,
a kacaton csak kacagok,
nyitottam és kinyitottam.

A megosztott lom váralap
lehet, hát piacra dobom,
csak végül meg ne bántsalak,
hogymi nem kell, rád hagyom.

Tudod mit? Tőzsdére viszem,
a faláda ügyis dugig,
lehet, bukom a bizniszen,
de egyszer mindenki bukik.

Azért valami megmarad,
mert kivettem a lényezet,
mindig lesz egy lélekdarab,
amellyel jövőt építetek.

Szeretni kell

Ma már holnap van -
de holnap lesz-e ma?
Lágykenyeres vágy
átír elégiát,
meddig hiszi el,
hogy szeretni fontos,
hogy szeretni kell...?

A pénz kelendőbb -
de mindenek előtt?
Habos sütemény
csak kirakatba fér,
vagy gyomorra lel,
mert szeretni fontos,
mert szeretni kell...?

Oszthat újra ész -
de nem önző, nem csibész?
Kibicet ér gond,
amiért nem bolond,
maskarát visel,
ha szeretni fontos,
ha szeretni kell...?

Teljes a kezdet -
de csonkul. Engeded?
Félbehagyjuk tán
kűrünk bukás után,
vagy úgy állunk fel:
szeretni még fontos,
szeretni még kell...?

Ha

Ha kép lennél,
én keret,
ha szín lennél,
én ecset,

ha fa lennél,
én a föld,
ha fű lennél,
én a zöld,

ha ág lennél,
én levél,
ha ég lennél,
én a kék,

ha jég lennél,
én a fagy,
ha hegy lennél,
én patak,

ha tűz lennél,
én parázs,
ha víz lennél,
én a gát,

ha tó lennél,
én a hal,
ha szél lennél,
én vihar,

ha hó lennél,
én a sár,
ha itt lennél,
maradnál...

Szo-nett vagy nekem

Érzem, fákon lélegzeted áramol,
virágnektár kezed fogva édesebb,
szigeti szellő megpihen, rám hajol,
gyógyít... beforr lelkemen a régi seb.

Vágyam tévmetszete hal. Hangod irdal
húsomba, üzen szíveddel: ez zene,
szemem nyissa fel végre égre e dal,
bú suhanjon távolabb! - De rezzen-e?

Míg az éj serénykedik, pókhálót told
tekintetemre s én szólok neki: told,
lökdelém, hadd tépjem álmom gyöngysorát! -

kihullasz karjaimból, mint puha toll...
Tar testemen a fény minek puhatol,
ha nem derít, óv, mint gyermeket család...?

Csodálom

Alszol. Mindig újra hallom és nézem
lélegzeted, te vagy teában mézsem,
a mindent hozod. Az óra ütemre jár,
mint szívverésed, lüktet a csend, bezár
karom közé a rózsaszín pillanat.

Ki tudja meddig, kinő-e szilvamag
kinn a kertben? Aludj. Ragyogjanak rád
csillagfényes esték, tükröző imák,
hozzád hajol belőlem most a lélek.
Fordulsz, mint egészben fordulnak részek,
tán álmot csensz a félénk éjszakába.
Gyűrt takaródon arcod simasága
a minta, én nem tudok aludni még.
Csodálom a lényed, mit Isten kimért.

Beleragyogni

Mikor sárgállik az erdő... olyan:
szomorú és szép változatlanul.
Bennem így él az élet, Nagyapa -
továbbhaladni szinte képtelen.
Szíved katedrálisában állok,
ámulva nézem a panorámát,
gyönyörködöm őszi végtelenben,
mint színei a tájat bejárják:
lelked éig ér - felmagasodom,
ahogy fák felé szállnak madarak.
Pihenni-bújni vágyom fény között,
belevájni hiányod a csendbe,
lekiáltani kútmély bánatom,
hozzád szeretni egyedül-magam,
(nap heve sóvárog várromok fölött)
beleragyogni halovány tavaszba,
(nem maradhat óhaj a rügyattanás)
veled venni át az élet táviratát,
mely a sárgálló erdőt aranyozza.
Mikor egy hajszálam kihull, épp olyan:
elmúlást idéző és látványtalan...

Az ős köpenye

Levetkőzött a nyár s odaszólt az ősznek:
vidd és add át ruhám a méla magánynak
eljövetelére, a part már szendereg -
álmot akart a homok, s a vadkacsákat

jobban elrejtí a hajlongó sástelep,
ha ködfátylad a hullámot eltakarja;
hordjon sok színt az erdő, hát isten veled,
táncoló napsugár és szellő románca.

Nógat az idő a meztelen fohászra,
az áhítat csendjét áldja meg gyertyafény
ölelése, véget ért már a lányregény.

S felhúzta magára köpenyét az évszak,
apró, barna gombok rajtuk a gesztenyék,
bókoló, bozontos tincsekkel rőt fején.

Magnyi gondolat

Nem hittem, hogy fontos vagyok,
de fontosnak tartottam, hogy higgyek.
Rendületlen próbáltam utam,
nincs több kísérlet, útra vittek.
Éjbe fényt írni vágytam, fénybe
hulltam magam, sötétből, egykén.
Most, hogy múlt vagyok, a lekésett vonat,
magányom kimúlt, megtért.
Nyughatatlanból nyugodtam, gondtalan
lettem, magnyi gondolat.
Hálám küldöm, ha sarjadok,
ha öntözni térsz, a tied. Fogadd.

Kint, egyedül

Dalolni kezd a tópart, a csend susog.
Hallgatom. A felhők - égi mágusok -
vörös köpenyükben most rám borulnak,
a Nap letűnik, felbukik a holnap.
Az azúr víztükör aranyba fordul,
ruhájára habvirág kerül fodrul.
Nézem. Az idill hullámvasútjára
váltottam jegyet. Egyre jár a
vonatkocsi, e képpel jut a csúcsra.
Mosolyt csahol a nap vérebe. Furcsa,
bágyadt ráncaim a szépség edzi meg,
úgy kell nekem, mint a testnek enzimek.
A táj kontúrja ér. Szemem az estére
ír csodát, s kérdem, szívemig kísér-e?

Rendíthetetlen

Ne bánd, hogy nem tudod...
a holnap is ad titkokat;
csak egyre törekedj,
mindenkor ember maradj!

Vár a ma, bízz te is,
célod benned legyen: utad,
nem az győz, ki fáklyát
ragad és megles titkokat!

Magad vagy a rejtély,
azzal kezd, ne máshol kutass,
el ne tántorítson
se mélység lenn, se fenn magas!

Ahhoz nem kell fáklya,
elég, ha szíved ver, az vezet -
légy benne középen
rendíthetetlen ékezet!

Nyelvtörténet

Először jött a jerü,
akkortájt Moszkva volt a Széll,
még a szél is moszkvai,
brezsnyevi, Kádár és Aczél,

majd vasfüggöny megszűnt,
folytattam a scharfes s-szel,
hamburgi utam alatt
tolmács voltam, igaz egyszer.

Ma itt az anglicizmus,
benne uniós vonzatok,
elért változás szele,
nyelvi fenomén nem vagyok.

A magány folyosója

A magány folyosóján tömött sorok,
a levegő nem suhan, csak ácsorog,
sok tüdő tévelygést időtlenbe szív,
mennyi kis idétlen támolyog, beszív.
Nincs itt csengő, ami még múltidéző.
csak csellengő, jobb híján multinéző,
rongyokba csomagolt őshonos arcok,
úttalan út követ parttalan partot.

Lenge hit foszlánya hálóz falakat,
mindegy már, hogy Ararát vagy Arafat,
égbe nyílt tenyértől mázgás az ablak,
rajtuk rács kacsint, sors csettint a rabnak.
A rend rendíthetetlen, már megszokott:
a magány folyosóján tömött sorok.

Április

Az úton keresztbe kis szarka billen,
bukdácsol át a homokos gerincen,
hajnali nap köszönti az áprilist,
esőfelhő fátyla távolba libben.
A búza már csírázik, pitypang bolyha száll,
ágain a meggyfa virágot talál,
csak vonat csikordul, megtörve tavaszt.
sínek mentén peckesen áll sok platán.
Árnyat a dél jóízűen kebelez,
fénymorzsákat vajszín dombtetőkre tesz,
az égi vattákat elnyelte a múlt,
orgonát, barkát gyermekhad fölfedez.
Vonzanak dűnék, mit szél szemembe fújt,
ha meg is telik koppanón fönt eresz.

Kézzel-lábbal

Az angol azt mondja: all right,
az osztráknak is jó a Mozart,
da, da - helyesel orosz,
a magyar meg oszt, szoroz:
nyelvvizsgálója másodosztály.

Őszelő

Elballagott strandi forгатag, lángos,
kukorica, víz lepte plasztik csúszda,
hasakon a nap illúzió, álmos
szemeket nyit az idő iskolája,
elbúcsúzva a hullócsillagoktól,
ősz fésüli serényen ködszín haját,
szépialevelek hullnak a lombból,
bozontos, hűvös, nesztelen éjszakák,
előkerül kardigán, bőrkabátok,
a parti sétány magányába roskad,
a homok ernyedt, szűz kristálya ázott,
a hegyek bíbort, rézarcot mutatnak,
rám sóhajt az alkony mézben, narancsban,
dér lépte oson, a fején kalap van.

Van úgy...

Van úgy, hogy elnehezül a szív, lehúz,
azt érzed, valami súly a földbe nyom,
begombolva rajtad a kabát, a blúz,
a mélységbe ránt magával ház, torony.
Van úgy, hogy átölelnéd a világot,
úgy tolnád odébb a hegyet könnyedén,
önmagad a csontjaidig kitárod,
látod, mint az ég a földdel összeér.
Van úgy, hogy mindig hiszed, elágazik,
a nyitott ablakon darázs is beszáll,
épp vonz a távoli erő, vagy taszít,
véleményed kőkemény, nem ideál.
Úgy van, valahogy mindig magától úgy:
mi átvonulhat rajtad, át is vonul.

Szeretni

Ellopom a csendet és neked adom,
öltsd magadra, mint az árnyékot a fák,
érezd, ha ölelne, hogy ölelne át,
ellopom a csendet és neked adom.
Vidd magaddal falun, zsúfolt városon,
hirdesd, add tovább, az bizony sose fojt,
te siettél, ő meg hozzád gyalogolt,
vidd magaddal falun, zsúfolt városon.
Úgy élj vele, a legnagyobb hatalom,
mikor azt mondod, órá is van idő,
minden tett igaz, ha az belőle nőtt,
úgy élj vele, a legnagyobb hatalom.
Inkább vétkezem, de nélküle ne élj,
szeretni az első s utolsó esély.

Szívpalota

Egyre több az újság, internetes szájtok
ezekről a lakberendezési ideákról.
Úgy hasítanak, mint sztrádán a verda,
vagy a bájít a gépen,
megmondják, milyen falak között,
milyen karosszékben,
milyen plafonon milyen lámpa,
tetőn cserép, meg a kandalló lángja,
merre járjon óramutató,
téglalapban vagy körben lenne jó -
s te erre buksz.
Hol vannak már a szerelmes szappanoperák,
a negédes sorsok, édesélet-világ...?

Találtam is egy linket, valami humán www-t,
majd vacsora után megmutatom,
na abban nézzél szét!
Nem egy cirádás hely, mégis palota,
mikor megszerettelek,
már akkor beköltöztél oda.
Ez az én lapom, a szívem,
ha nem is virtuális vagy papírszagú,
de személyre szabott, az örök divat,
s ezt minden randira magammal viszem,
nem kell a pomádé, a kirakat,
a legfontosabb nekem anélkül is csak te vagy.
A tulajdonjog fifty-fifty.hu és örök,
nem érdekelnek aktuális,
modern dizájnú tiszteletkörök.

Pisla karc

Egy vagyok. Pont -
pont vagyok. Egy.
Egyetlenegy,
egyetlen atom.
A semmibe a mindent,
a mindenbe a semmit rakom;
így voltam, vagyok, leszek,
az univerzumban egy szelet,
egy pisla karc,
ki abba hal bele,
(mibe mindenki más)
hogyan létezett...

***

A folyóirat anyaga letölthető a
<http://poeta.hu/feketen-feheren> címről

Viszem a fényt

Viszem a fényt,
a tavaszi csiklandozót,
a hétágas nyárit,
az ősszel még elérőt,
a hópelyhes ragyogót.

Viszem a pergő lét szekerére
felrakva mind,
jól jön az.
Mondhatnám, vigasz,
mikor nem látom, elővehetem.

A szürke engem így nem nyom,
mint a mázsa tél.
Itt van a szekérnyi szép,
ellep néhány órányira,
érezem hópelyhes melegét.

Rám sülhet a mínuszos bú,
de nem égethet el.
Ha a Megváltó ez időn
meg tudott születni,
nekem is megfelel.

A szekérből kiöntöm,
mellé beviszem,
felé tartom íriszem.
Áldottnak érzem magam
a decemberi mennyel.

Mintha csiklandozna,
hétágas lenne,
elérne rég.
Oh, ne menj el,
kérlek, ne még!

Mosom...

Mosom a tegnap felgyülemlett göncét:
a hólétől poshadt téli-szürke utcát,
a jégcsapok csillámtetkóit,
a hóember rothadó répaorrát,
a mohát, falevelek dércsípte erét,
az eresz alatti üres fecskefészket,
a ködöt a szemközti hegytetőn,

ahogy fák fölött szelek fütyörésznek,
ahogy tisztul-beborul az ég,
ahogy liliom, pitypang szárba szökken,
ahogy vízcsepp csiszolja patak kövét,
ahogy vonul talpam előtt hangyaraj,
ahogy keringenek sorra tarka lepkék,

mosom, csak mosom földből a csírát,
mikor a rügyek, a bimbók kényeztettek,
mikor az ágak meg-meginogtak,
mikor egyre halványult a sötét,
mikor vonzottam verebet, galambokat,
mikor megcsillantak harmatcseppek -

mosom, csak mosom, pedig tudom,
hamarosan újra megtelik a szennyes.

Megölelnék

Megölelnék, már mióta meg,
mert valami megfoghatatlant érzek,
valami félbehagyott, de egészet.
Szívem, mint a nyárfalevél remeg.

De másmilyenre formált az Isten,
azt nem lehet, s nem hallhatom beszéded...
Ám bárhog is legyen, tudom, megérted,
meg, mindennél jobban, meg, amit mi nem.

Ha majd kettőnk közül valaki megy
- a különbözet más síkba lényegül -
az élet magából mint gázt kiszed;

velem maradsz, nem leszel egyedül.
Birtokolni fogom azt az egészet,
mi ma önmagát kapta kényszerül.

Jelentés

Magam formálom
szobromat, de a vésőt
hozzá úgy kapom.

Se veled...

Sosem akartalak
magamhoz láncolni,
de mindig te
jutsz az eszembe.

Zöld lámpa

A gondolatomhoz
minden irány szabad,
te döntöd el,
hogy csatolod magad.

Dupla

A vonatablakból
jól látni a fákat,
ahogy távolodnak.
Retúrjeggyel
dupla élmény.

Rezzelés

Hangtalan szólok, azt is csak épp úgy,
reményesőn, esetleg jut egy szeletnyi idő,
kíváncsi rám valami földöntúli fricska-fül,
akarna hallani.

Itt ülök az élet mérföldkövén,
belém szaggatva pislákol a kétely,
mintha tudnám, létezel,
mintha tudnám, sosem égsz el.

Hozz erőt a napjaimba, akár fáklyát, ha kell,
a homály ösvényére lépve az értelem feltüzel,
fel ám, ahogy a kegyelem kulcsa,
ha bennem lát kaput, s azt kinyitja.

Csend húrját pengeti a sóhajom,
titkon talán engem álmodik a megfeszült zene,
s ha már én is itt vagyok,
meg kell nézнем, velem rezzen-e.

Esőcsepp

Mondhatják rám: minő kemény...
de mégse kőből van szívem.
Lágyan dobban az, s koppanok,
mint esőcsepp az ereszen.

Virágvasárnap

Az Olajfák hegyénél két tanítvány fordul,
szamarat hoznak,
ahogy a jeruzsálemi szél az út porát.
Lehullnak a fákról a lombok az útra,
az állatra írva szinte köszön:
„Ne félj, Sion leánya! Íme, királyod jön...”
S valóban. Betániából itt a kegyelet illata,
a néglábún hithű ruhákra süt a nap.
Még egy utolsó szó a farizeusoknak,
...majd a kövek, helyetted azok kiáltanak!
Mert tudtad, ki a csendbe réved, beszél,
ki beszél, több a semminél.
Ez volt az utolsó vasárnap,
hogy a gyönyörködésed még körbefonták
majdan síró asszonyok,
s az éljenző tömegben smaragdzöld pálmaágak.
Csodáid ívelését máig látja szívzug,
míg reped, kérdőn balzsam ég.

Mi

Én azt mondtam, fűszál vagyok,
anyám a fűcsomó,
nagyszülóm a rét,
a reggeli harmat gyermekem.

Te azt mondtad, felhő vagy,
téged néz széttárt tenyér,
gyűlsz hegycsúcs köré,
kémlél kétségbeesés.

Mi azt mondjuk, porszemek vagyunk,
lent a járdaszegélyen,
fent kószálva a légben,
atomnyi liftként az univerzumban.

Túl fogom élni...

A rózsza kedvetlenül nézte magát:
semmi... Még csak tüskenyomot se talált.
Pedig hogy büszkélkedtek a társai,
ők szűrni is tudnak, nem csak látszani.
Égbe feszült szirmát egy méh lepte be,
a fájdalom, mint tűznyelv égett bele.
Miért szárad el belőled az élet -
kérddezte - akkor másokra repüljek?
Jaj, dehogy, a méhet nem engedheti,
legalább, ki fontos, maradjon neki,
s ami még szebb, ő máskor is visszatér,
mert nem érdekli, hogy szára tiszta gyér.
Túl fogom élni, maradj! - suttogta könnyesen,
s napnyugtára nem maradt egy könnye sem.

Fordítva

Ha jól belegondolsz,
a szép lát, nem te őt,
te csak tudod, hova
fordítsd a képernyőd.

Összeér a szívünk

Átosonnak a léptek,
ahogy fény az ablakon,
te suhansz, rezzensz belém,
mint nyárfalevél ezüstje,
s hallgatom.

Hallgatom, s tudjuk egymást,
nincsenek álnok szavak,
mézes-mázos ölelés,
nézünk, értünk, amíg élünk,
s hordalak.

Hordalak, mert rám adtad
a hűség plüss köntösét,
benne óvó mosolyod,
s a tekintetünk örökké
összeér.

Összeér a szívünk is,
akár a föld poráig,
reménybe írom arcod
s a forrásvizedet,
mi vár itt.

Kitéptelek magamnak

Átesett rajtam a csend,
megszöktetett.
Nélküled nézem
a bíbor-kék eget,
s nézi mind, ki szeretett.
Hiányzol,
ahogy fülemben sejlik a ma,
a megszeppent föld,
mint szárnytalan madár -
rajta a léptem hallgatag.
Már az égre se néznék,
de általad rám szakadt,
ölel, vigasztal:
ha nem felejtelek,
láthatom pillantásodat...
Hát nem.
Kitéptelek magamnak
a múltó időből,
mint megsárgult fűcsomót,
s elültettelek újra,
hogy örökké zöldellj,
akár a friss vetésű búza!

Hiszlek és viszlek

Ugye nem hiszed,
hogy kopnak belőlem a percek,
s te - mint vízzuhatag - messze vagy?

Az én sodrásom kegyes,
naponta melléd kerülök.
Mondom is: vezess,
te már átlátsz a parton,
tisztáztad magad;
engem a lét még
homályba rak.

Én hiszlek téged s viszlek,
amíg rajtam is átível a csend -
szaggassák ruhám.
Hiszlek és viszlek
innen oda,
onnan át.

Madarak

Mióta elrepültél,
szárnyakra vágyom,
meglesni égi rebbenésed.

Minden madárban téged látlak,
áldom a régmúlt napjait.

Már igen... Érted?
Mégkésett ez a csend,
(eltelt mennyi évtized!)
mintha most súgná szerelmes szavait,
megérintve szívemet.

A hiány haláláért esdem,
ahogy az is elrepül.

Tudod, ha én is madár leszek,
hozzád szárnyalok,
s egymásba rakjuk fészünk!

Isteni szándék

A magam fényűzését művelem,
ahogyan a fényt űzöm szüntelen,
s az az újrakezdésbe taszít:
míg reggel ér, a kenyérem szelem,
szelem az erőt, bár ha nyögve is.

De kell a kenyér, az életfalat,
a barnálló morzsák, és benne nap,
mert ott búvik az a kergetett fény,
(isteni szándék benne testesül)
attól leszek igazán boldog én.

Csomagold...!

Uram, hogyne kellene
a bíborba öltözött csönd,
a bársonypuha szó,
egy csermelynyi, tiszta ölelés,
tehermentes, őszinte, szív mélyi tettel,
melyet nem burkolt kígyóbőrbe
az agyafúrt, álnok érdek -

Istenem, nekem szeretet kell,
szeretet... Érted?
Nem csak üres szólam,
szájhagyomány útján terjedő frázis.

Kegyelmed miért nem oázis,
mely kiárad, miért nem ér,
mint menekültáradat?

Add nekem a vágyott végtelent,
ne kérjem annyiszor,
ahogy meglepetést kisgyerek,
hisz a lelkem pontosan ismered,
tudod, mit adj.

Még sosem kértem ennyire,
de nagylelkű légy,
ne csak csalódás foglalja markodat;
csomagold,
csomagold már be magad.

...Te lehetnél maga a megvalósult álom,
a legszebb ajándék a világon!

Azért...

A fegyverem a szó,
a csend az életem,
én csak azért lövök,
hogy végre csend legyen.

Holtomiglan...

A rajongás létrafokán ő van felül,
nekem csak mellékszerep jutott,
a hangokba napra nap vegyül,
ő, a nő, ki egyre csak fekszik a dallal,
s ha véget ér, tétován felül.

Temetni azt életében sosem fogja,
hiába száll messzire idő,
a múltban ő a nap ragyogva,
mert mindig ugyanaz marad, mindig csak az:
a zene holtomiglan foglya.

Szúrópróba

Pénteken a hetes buszon,
lehetett harminc- vagy huszon-,
felsikoltott egy spiné,
- talán Babett vagy Niké -
vigyem el a kaktuszom.

Valami óriás és örök

Lassan magunkra húzzuk az Advent paplanát,
ránk csordul a hópehely mintás Karácsony is,
körülöttünk füst, kályhatűz, narancsos, csokis,
ánizs illatú mézeskalácsok s éjszakák.

Már várjuk, búcsút intsen a novemberi kéz,
amikor a szemünkbe szökik valami más,
valami óriás és örök várakozás,
a vágy, mely fénné olvad bennünk, ahogy a méz.

Mert a bánat pólyájában az öröm szunnyad,
a jószág a szívekben, mint a kisdéd, felsír,
könyörgését tán meghallják a nyomorultnak,

kit a mindennapok tolla utcakőre ír,
s az ünnepi pelyhek, ha ilyenkor lehullnak,
maradhatnának arcokon, akár téli pír.

Szívlabirintus

...te, ki a falat emeltesd,
bontsd,
ha az a terved,
de ne akadályozd tévelygésemet,
se azt,
hogyan kiérjek...

A legszebb gondolat

...ahogy, rám néz, hogy verset olvasok,
ahogy rám vasalja a megvetést,
kiégetve így vászonarcomat,
csak fitymál csendesen, és nem beszél -
a levegő úgy lóg, mint hajfonat.

...és mégis hagyom, csak hadd vasaljon,
tekintetét sokáig szórja rám,
amint néne tyúkoknak magvakat
a vályogháznak üszkös udvarán -
versemben Ő a legszebb gondolat.

Lángrózsát

Isten a létlakatban elforgatta a kulcsát,
magával vitt, s te már ott vagy, kinyílt az odaát,
mint nekünk százszorszépek, bazsarózsák, nárciszok,
az ürbe írtad magad, ami nem egy légy piszok.

De eljön majd az idő, s szivárványba lépünk,
ahogyan a parázs, hamvad el a szürkeségünk,
egyszer a mi lakatunkban is elfordul a kulcs,
de addig is könyörgünk, szívünkben lángrózsát gyűjts!

Mammográfia

A gépben egy-egy
citrom. Facsart, mellbe vág.
Magja ne legyen.

Part-art

Nádfüggönyöm vadkacsák kettészelik,
félretérnek, mint belőlem harag,
lehűlt indulat, tűnik madárcsapat,
messze építi sértés fészkeit.

Tovaúszik a vád a barnaságban,
kapaszkodna még, mint hajótörött,
a tóba valami új évad szökött,
valami fényes megbocsátás van.

De te látsz-e majd harmóniát arcomon,
akarod-e nyitva hagyni szemed,
vagy benned vajon még mindig düh szorong?

Látod? Ott egy sziget, ó csak észrevedd,
mint vonulnak vadkacsák, egy sem bolyong,
s mily szép, ha rád vetülnek részletek...!

Anyám

...az évek súlyát hurcolod szótlanul,
mint megfáradt vándor úti porszemet,
öled bársonyán érzem, hogy óv, szeret,
pedig az idő ellentétet gyalul
ránk, kiélesedő ráncokat, vitát.
Akkor is, te némán tűröd a tüskét,
sosem bántasz, ha bántalak, ezüstkék
hajad ér, rám vetül bronzselyem ruhád,
rám a hallhatatlan és a hallható.
Mit érek azzal én, ha a csend megáld,
ha nincs vita, nincsen bronzselyem ruhád?
Hadd érezzem a dalt, dalod altató,
jó vándor vagy, engedd, befogadjanak,
már rég megbántam, hogy megbántottalak...

Diófa alatt

Nem állok az utadba, fogj szavamon,
de akkor is, legalább kimondhatom,
ki én, a diófa levele alatt,
gyermekkor elszállt, mint vándormadarak.
Ne bánd, ki nem vágom azt, ami terem,
ám hadd nézzek tovább ősdi kerteken.
Ott a gyökér, a lomb, ősök, utódok,
tápanyag a múlt, melyből jövőt oltok.
Nem haragtól nőnek az ágak,
gyermekem hívjon, ha felnőtt is anyának.
Mint jó pásztor, terelgettéél eleget,
engedd végre, a magam ura legyenek,
a magamé, ki élvez még faárnyat,
s attól boldogabb, ha átadja másnak.

Megillet

Átúsztam kettéhasadt szívemen,
elhoztam a pislákoló reményt.
az utolsó olcsó, csalfa csókot,
át kellett volna úsznom, át, de rég.

A rommá lett szavak mélybe vittek,
s én ott kerestem a túlsó partot,
elhittem, amit nem kellett volna,
de azt nem, ami az igazba hajlott.

Leporoltam fájdalomam bélyegét,
mert az az úton csúnyán rám tapadt,
ma már nem sodorhat el semmilyen
rózsaszínbe öltöző áradat.

Átúsztam kettéhasadt szívemen,
(a rommá lett szavak mélybe vittek),
leporoltam fájdalomam bélyegét,
(a boldogság engem is megillet).

Keresztutak

...és mentél, haladtál tagadhatatlanul,
mit törődve a kakasszóval immár,
Pilátus mosta kezeit, nem lábad,
Júdás ezüstjéért jártál Golgotát.
Úgy estél el a kereszttel, mint mi ma is,
lépkedünk, amíg át nem szúr lét szöge,
cipeljük a kort, a kórtól feketét,
anyáink, Veronikánk; vér vöröse

fed hófehérré. Hol van már pálmaág,
a golyocs, Czirenei is nagy kiváltság...
Menetelünk, hegynek fel a szürkeségben,
míg meg nem fosztják méltóságunk, ruhánk.
...s mikor kettészakadt az ég, s bevégezted,
tudtad, atyai intelem ez, még kezdet...

Előrelátás

Kétszer aláhúzta,
három felkiáltójellel
- nem zavarta a margó,
az is csak hely -

a papírt majdnem kilyukasztotta a toll,
elővette a szövegkiemelőt
- lelkes csíkozását nem látta
a tegnapi előtt -

a lap sarkát begyűrte,
emlékeztetőt írt a mobilba
- az érintő képernyős modellbe,
ami már nem is ritka -

a hűtőre tett egy cetlit,
csomót kötött a zsebkendőre,
- ha orrot fúj, úgyszólván kölcsönkér,
nem lesz baja tőle -

az oldal tetején egy Post-It,
gyorsan készített vele egy selfie-t
- amúgy is sokat lógott a neten
a felmérések szerint -

diktafonba mondta,
meg a pletykás szomszéd néninek
- aki sosem köszön,
a lifthez csak dörömbölni megy -

általában kikérte magának,
mégis megtanulta, ni,
ha véletlen eszébe jutna,
hogyan kell felejtetni...

Ablak

Szívem kitárom, mint egy ablakot.
Mássz be, te, a kóborló fény sugár,
mely valahol máshol, távol ragyog.
Még szépül így délelőtt, délután.

Végtelen történetek

...és megrezegnek, mint búzakaralások,
vibrál a hangszál, fölöttem porszemek,
no te, szomszéd, de jó, hogy látlak megint,
hogy sokáig éljek, szádban szó leszek.

...de gabonatábla terméstől roskad,
most is érzem, mint naphosszat rám pereg,
már tudhatnám, ez van, ha találkozunk,
egymásba folynak újabb történetek.

...így legalább lassul bennem rohanás,
mert nehezen hallgatsz az intelemre,
a „sietek”, „mennem kell” hatástalan,
napom te sosem fested színtelenre.

...ha kihalnának belőled hormonok,
és génjeid, mint a kicsorbult kés-él,
már-már szánnám a tegnapi emlékeit,
hogy hallgatásomról sajnós lekéstél.

Ennivalók

A fagyit úgy ette Maja,
nyalástól ne legyen baja,
banánt meg úgy harapott,
megemelek kalapot.
Kívánatos, mint a kaja.

Ott lakom...

Ott lakom, ahol a vasrácsokat
mindig más lakók kezei fogják,
ahol a liftben a kulcszörgésre
unottan ugatnak rám a kutyák.

Ott lakom a dübörgés közepén,
hol nem nő se borostyán, se pázsit,
ahol én lakom, mindenki rendes,
míg nincs otthon, biztos nem anyázik.

Ott lakom a szórólapok között,
hiába tiltják a postaládán,
ahol a kaputelefon hangja
mindig változó dallamot szór rám.

Elkísérnek falon festékpacák,
folyosó, lépcső, rajtuk lábnyomok,
ott lakom, hol mindig megtalálni,
ha anyit mondanék: otthon vagyok.

Dorombol a csend

Átadom magam a lecsurgó ősznek,
a rezgő levelek rajtam időznek,
dorombol még a csend, s magam áltatom,
lesz még új kenyér, lesz még papírlapom.
De idő ez is, fóruma neszeknek,
az elmúlás a nevemen nevez meg,
hozzám nyikordul a mégsem ajtaja,
csont vizemen összetörni hajtja ma.
Nem lázadozom, akár hajótörött,
kinek minden mindegy a deszka fölött,
rezignált bennem a felbukó szálka,
senki sincs már, ki börtönömbé zárna.
Szépsége van rezgő levélnek, nesznek,
így altatom magam, s észre se vesznek.

Hogy lehet?

Már nem futok és nem is kergetek,
higgadtan nézem, ahogy a felhők
résein átcsurognak a szelek,
napsugár fed a dombon temetőt.

Látom, felnőni készül sok gyerek,
az agg magára pólyát öltene,
én már minden embert megölelek,
minthogy a harc álarcát fölvegye.

Így is kihalt lett életem földje,
itt-ott talán egy-két cserzett levél,
poshadt pocsolyák ölelnek körbe,

mondják, mutogatnak: ez mindig él;
hogy lehet nyugodt, ki nincs letörve,
lehet, hogy szíve mégis égig ér...?

Rögök fekszenek

Lehet akár mély meder, vagy sekély,
sebes folyam, vagy lassú, csöppnyi ér,
de mindeniknek pontos helye van,
mindegy, hogy totyog, vagy éppen rohan,

a mély ugyanúgy kell, amint sekély,
szerényt se látsz, ha nincsen kevély,
hagynod kell folyamot, hagynod eret,
útjukban úgysis rögök fekszenek.

Szétrúgom

Itt szürkébe bújtattak a mindennapok,
észre se vetted azt, ha egy-egy szín elért,
de mosolyod a gyönyör palettája volt;
esedezem is azokért a színekért.

Most ott vagy, odafent neveted a szürkét,
nekünk pedig a lelakatolt csend jutott,
veszettül kerget bennünket még a szükség,
hol néha megreped a nincstelen-burok.

Szó nélkül mentél, hogy tehetted mégis ezt?
Sose mondtad - de elképzelnem sem tudom -
már úgy kitöltened, mit ígér az égi teszt...

Akkor most (hogy már csak mi vagyunk félúton,
s a hiányoddal minket már nem rémítesz)
a lelakatolt csendet, mint port - szétrúgom.

Nem ismersz...

Nem ismersz,
ha beléd égett a gyűlölet,
s mint valami pengét
élezel az ellenszenv
nyakán.

Nem ismersz,
ha iszonytat a gondolat,
fakéreg vagyok,
s talán épp rám süt
fentről a nap.

Nem ismersz,
ha a magad arca néz rád,
pedig pontosan tudod,
a tükör rég széttörött,
halott.

Nem ismersz,
ha ismerni nem is mersz,
csak mellényed állítod
XXL-re,
úgy nagyobb.

Nem ismersz.
És én ...ismerlek?
Ahogy a pillanatot...
csak úgy, ahogy -
körülbelül, ismeretlenül.

Évszakok krónikája

Máglya a nyár,
az ég gomolygó füstjel,
redőny a hold,
bevonva könnyezüsttel;

őszhálón zsong a nap,
pók zsákmánya cseng,
bolyong a csók, az árny,
elmereng a rend;

ködcsipkét hord a tél,
csípős csend ropog,
egymásba fagynak
elnémult mondatok;

göcsörtös ág leng
jégvirágréteken,
tavaszszellő ring -
félszárnyú szerelem...

Rózsák

Rózsa vagy.
Ezernyi színes szirom.
Tüskéid
mint kő merednek nagyon.

Ha kell, szúrsz.
Ki ne védené magát?
De hagyod,
ujjam szárad érje át.

Rám bízod,
szirmod kell-e, vagy tövis.
Fonnyadni
nem fogsz, ha nap szárít is.

Az vagyok
magam, szintén rózsaszál,
csak lennék
egy csokorba kötve már.

Rózsató

Megint belém forrasztotta a feddés billogát.
Megszoktam, ahogy a hiányzó selyem-kezeit,
ahogy rejteke mögül tekintetével céloz,
de nem akar eltalálni, a lövéseivel véd.
Néha tüskés kórónak hiszem, néha virágnak,
megérezem az eljövendő szemrezdülést, igen.
Úgy betölti a szeretet skáláját, ahogy azt
nem töltheti be rajta kívül soha senki sem.
Különös, mégse furcsa nő,
szebb, mint bármelyik rózsató.

Általam is tárol könnyeket, mindent kibír,
magába fojt. Nem is értem, így tenni hogy lehet.
Nem értem, de mégis rám olvad a felismerés:
mint anya, nem adhat mást, engem ok nélkül szeret.
Csak. Gyermekei szemmel, a szívéen át lát, bárhogy
és bármi sugározzon felém, akár egy billog,
ő akkor is nyújtja kezét. Hiszi egy életen,
jót kell adni, s ebben a hitben inogni nem fog.
Különös, mégse furcsa nő,
szebb, mint bármelyik rózsató.

Lehangoltan

Kaparom a rozsdát; másét, magamról.
Rózsámon szemeznek velem a tüskék.
Ellopták a csendet, kintről harang szól,
ahogy földre szórják lelkem ezüstjét.
Lelóg fejem, a mélység benne tágul,
távolba tűnnek kipuhult pórusok,
a selyem szalagos nyárkép bezárul,
mi marad, nyakam körül barna hurok.
Reménytelenség kaszáját élezem,
érezem - mint darvak - suhan a boldogság
meggyötört völgyön, könnyterhes réteken.
Egyre több kétellyel rágom az ostyát.
Mevagyok, mint póló 90 fokon:
már tiszta, de hordani azt nem tudom...

Szundi után újra

Záródik a medvebarlang: - Jövök...
(Testére ráfér a kondi, zömök.)
Amint kiér, zaj fogadja zúgva,
tavaszi szél köszöntött a zugra.

***

Kiadó: Vizuális Pedagógiai Műhely BT. (<http://www.vpm.hu>)
Nyomda: Palatia Nyomda és Kiadó Kft, Győr, Viza u. 4-6.
Nyelvi lektor: Kutasi-Horváth Katalin
Alapító-főszerkesztő: Baranyai Attila; Szerkesztő. Petres Katalin
Szerkesztőség címe: 8263. Badacsonytördemic, Római út 84.
<http://poeta.hu/feketen-feheren> - folyoirat@poeta.hu
ISSN 2060-5854

Dobrosi Andrea: Ablak

---

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*

Dobrosi Andrea

---

*Az Irodalom Fekétén-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*
